

tionærer i FN, der er amerikanske statsborgere. Generalsekretæren understregede i forbindelse med drøftelserne af denne sidste store overskridelse, at hans forgænger, hr. Trygve Lie, i en årrække uden resultat havde forsøgt at få USA og visse andre medlemsregeringer, hvis holdning i denne sag var af særlig betydning, til at ratificere konventionen om privilegier og immuniteter.

Endvidere gav generalsekretæren meddelelse om det finansielle problem, der var opstået ved, at den administrative domstol havde tilkendt en række tidligere medlemmer af sekretariatet erstatninger for uberettiget afskedigelse. Det drejer sig i flere tilfælde om ret betydelige beløb, i et enkelt tilfælde om \$ 40 000.

Såvel generalsekretæren som det rådgivende udvalg for administrations- og budgetspørgsmål var i deres beretninger angående dette problem gået ud fra, at de af den administrative domstol truffne beslutninger måtte være endelige, og at plenarforsamlingen derfor ikke havde ret til at nedsætte de tilkendte erstatningsbeløb. Fra amerikansk side fastholdt man imidlertid den opfattelse, at plenarforsamlingen måtte være berettiget til at omgøre domstolens afgørelser.

I den efterfølgende debat om dette spørgsmål havde en lang række landes repræsentanter ordet og fremhævede det farlige i ikke at betragte domstolens afgørelser som endelige dels af hensyn til embedsmændenes sikkerhed, og dels De Forenede Nationers prestige. En del andre lande, herunder Argentina, Cuba, Den Dominikanske Republik, Kina og Tyrkiet, støttede i deres indlæg den amerikanske opfattelse af forholdet mellem plenarforsamlingen og den administrative domstol.

Selvom et flertal af delegationerne i 5. udvalg mente, at man burde bevilge det fornødne beløb til betaling af de af den administrative domstol tilkendte erstatninger på tillægsbevillingsloven, kunne dette dog ikke tages som et sikkert indicium for, at bevillingen ville blive vedtaget i plenarforsamlingen, idet man måtte forudse, at man fra amerikansk side ville kræve $\frac{2}{3}$ flertal til vedtagelsen.

Under indtryk heraf fremsatte Canada,

Colombia og Storbritannien et resolutionsforslag, hvorefter man henstillede at forelægge den internationale domstol de vigtigste af de juridiske spørgsmål, der var rejst i denne forbindelse. Dette forslag blev den 9. december 1953 vedtaget af plenarforsamlingen med 42 stemmer, herunder Danmark og Norge, medens 5 lande stemte imod (østblokken) og 13 stemte passivt, bl. a. Sverige og USA.

Det samlede tillægsbevillingsforslag på ialt \$ 1 541 750 blev vedtaget af plenarforsamlingen med 52 stemmer, herunder alle de nordiske lande, medens de 5 østbloklande stemte imod.

b. Budgettet for 1954.

(Dagsordenens punkt 39).

Plenarforsamlingen vedtog den 9. december et budget for 1954, der beløber sig til ialt \$ 47 827 110, hvortil kommer den lige omtalte tillægsbevilling for 1953 på \$ 1 541 750. Da der imidlertid må foretages visse fradrag, og da der ligeledes er anslået forskellige indtægter til et samlet beløb af \$ 6 760 000, kommer det nettobeløb, der skal pålignes medlemsregeringerne for 1954, til ialt at andrage \$ 41 300 000. Danmarks andel heraf udgør \$ 322 140 svarende til 0,78 pct.

De samlede udgifter for 1954 bliver således \$ 290 000 lavere end for 1953. Generalsekretæren bebudede iøvrigt under debatten om budgettet, at han regner med i 1954 at kunne gennemføre yderligere besparelser til et beløb af \$ 1 mill., væsentligst gennem en forenkling af generalsekretariatets arbejdsmetoder og en reduktion af antallet af de højere embedsmænd.

Under behandlingen af nærværende spørgsmål drøftede man de af det rådgivende udvalg for administrations- og budgetspørgsmål udarbejdede bemærkninger til budgetforslaget for 1954, og der udspandt sig en debat om bl. a. en reduktion af antallet og omfanget af De Forenede Nationers publikationer, særlig fra ECOSOC. Den danske repræsentant i 5. udvalg, konsulent Finn T. B. Friis, støttede også dette sidste resolutionsforslag.